

ordne Domstole kunne faae at vide, hvorpaa Høiesteret har støttet sin Dom.

Er Retten, hvad jeg ikke tvivler om, sammentat af saa udmærkede Mænd, at de dristig kunne være deres Votering bekendte, saa stille man ikke deres Bys under en Skjeppe, men lade det blive offentligt og klart for hele Folket, hvorledes de dømme, og er der derimod, hvad jeg ikke formoder, Brøst, saa lad os sørge for at rette dem.

Der er stillet et Endringsforslag, som gaaer ud paa, at Høiesteret ikke skal give Præmisser, naar den stadfæster en Dom, der kommer til den fra en underordnet Ret, men dette Forslag synes mig aldeles overflødig, thi en saadan Doms Præmisser behøvede jo ikke at indeholde Andet, end at den indankede Doms Grunde billiges, Dommen stadfæstes, og det var jo saa korte Præmisser, at det ikke i fjerneste Maade kunde genere Retten at give dem. Men jeg maa bede bemærket, at man ikke stedse kan antage, at en Dom stadfæstes netop af de Grunde, der anføres i de Præmisser, som ledsage den (Jo! Jo!); jeg drister mig til at troe, at Høiesteret kan komme til samme Resultat ad anden Vej (Nei! Nei!), og, dersom de Herrer ville være rolige, skal jeg som Beviis herpaa anføre, at der om en Ret, der har stor Indflydelse i mange Sager, nemlig Kjøbenhavns Soret, kun hersker een Mening blandt de Herrer Jurister — og jeg tør sige blandt alle de Folk, der have Sager for den, idetmindste blandt alle dem, der tabe — og det er den, at det er umuligt, at Høiesteret kan stadfæste Dommene af de Grunde, som Soretten anfører. Jeg har nu erkjendigt mig noie hos mange praktiske Jurister, men det skal ikke nogenfinde i dette Aarhundrede have været Tilfældet, at en Soretsdom er bleven underkjendt. Der har i forrige Aarhundrede været en Dom, som blev forandret ved Høiesteret. Skjøndt jeg er overbevist om, at de Herrer have Ret, som sige, at, naar man in terminis stadfæster en Dom, er det af de samme Grunde, drister jeg mig dog til at troe, at ligeoverfor Soretten maa det være af andre Grunde. Jeg kan derfor ikke Andet end vente, at den høitærede Justitsminister vil komme os imøde ved enten at billige og un-

derstøtte dette Lovforslag eller tilfige os, at han vil understøtte et Lovforslag, som gaaer ud paa, at Voteringen i Retten bliver offentlig. Der er en Udtalelse, som jeg formoder ikke behøver videre at berøres, af forhenværende Minister Drsted, brugt af ham under hans Virksomhed som Medlem af Landsthinget, ifølge hvilken han, saavidt jeg erindrer, billige en lignende Forholdsregel, men yttrede, at man da maatte forynge Høiesteret; det kan jo ikke være nogen Tvivl underkastet, at, hvad der muligen maatte være blevet for gammelt, maa forynge.

L. C. Larsen: Den ærede Justitsminister meente, at det i den nærværende Høiesteretinstrux indeholdte Forbud mod Motivens Meddelelse skulde være et Beviis for, at det er praktisk umuligt for Høiesteret at meddele Præmisser. Jeg troer, at dette lader sig forklare og bør forklare paa anden Maade, nemlig af den noie Forbindelse, der, som bekendt, bestod imellem Høiesteret og den absolute Regjering her i Landet. Det var jo en Fiction, at Kongen selv sad i Høiesteret, og selv affagde Dommene, og det vilde da vel have været stridende mod de høie Begreber om den absolute Majestæt, at Grundene til hans Kjendelser skulde meddeles. Det er bekendt nok, at langt tilbage i Tiden, efter Absolutismens Indførelse, har en af Kongerne virkelig benyttet denne Ret til at meddele Høiesteret, hvorledes den skulde affige sin Dom, og endnu i Instruxen af 1771 staaer, at naar Hans Majestæt selv er tilstede, vil han selv sige, hvorledes det behager ham, at Dommen skal affattes. Naar det er saaledes, kan det være rigtigt at undlade at angive Grundene til Dommene; men efterat denne Tilstand er ophørt, og efterat Retten ikke længer betragtes som præsideret af Kongen, mener jeg, at en saadan Betragtning er bortfalden. Iøvrigt er der mellem den ærede Justitsminister og mig vedvarende en saadan Uoverensstemmelse, at jeg ikke finder, at det kan lede til Noget, at jeg vedbliver at forfikkre, at jeg antager, at denne Sag nok vilde kunne ordnes paa den foreslaaede Maade.

Alberti: Det vilde vist være beklageligt og tillige uventet, dersom en Reform som den